

Bylo brzké ráno, když jsem vypnula motor a nechala své auto stát jen pár metrů od neudržované polní cesty. Vytáhla jsem klíčky ze zapalování a otevřela dveře. Okamžitě jsem pocítila vlezlý ranní chlad valící se z venku do vyhřátého vozu. Slunce už vystoupalo na oblohu, ale tráva byla stále ještě dost vlhká. Vystoupila jsem. Třpytivé krůpěje rosy se vpíjely do mých nových sněhobílých tenisek a já se zhluboka nadechla čerstvého vzduchu. Jak dlouho jsem tu už nebyla? Kolik let uplynulo od doby, kdy jsme se tu jako děti společně s bratrem proháněli po horských loukách? Kam se jen poděla ta lehkost, bezstarostnost, kterou jsem jako malá pociťovala?

Stála jsem a v úžasu hleděla na masivní hřeben tyčící se přede mnou. Snažila jsem se mezi hustými stromy zahlédnout alespoň náznak toho, že tam skutečně je. Kousek dřevěného štítu nebo nepatrný odlesk skla z okenní tabulky. Byla však dobře ukrytá mezi stromy. Chaloupka mého dětství.

Kdy jsme sem vlastně přestali jezdit? Kolik mi bylo let?

Palčivá vzpomínka bolela ještě teď. Jako by se rána v mém srdci nikdy zcela nezacelila. Vím přesně, kdy se to stalo. Bylo mi osm a bratrovi šest. Jeli jsme tenkrát z chalupy domů. Táta spěchal a maminka mlčela. Hlasitě jsme se čemusi smáli na zadní sedačce béžového wartburgu a on nás hrubě okřikl. Až domů jsme byli všichni potichu.

Ještě ten večer odešel. K jině ženě, k jiným dětem. Zůstali jsme sami v panelákovém bytě uprostřed nic netušícího sídliště. Na chalupu k dědečkovi, tátovu otci, jsme pak už nikdy nejeli.

*

Když jsem ve schránce objevila dopis, neměla jsem ani tušení, kam mě jeho obsah zavede. Písmo bylo úhledné, oslovení chybělo stejně tak jako zpáteční adresa.

Od koho může být? Přemýšlela jsem. Obálku jsem nedočkavě otevřela ještě ve výtahu a vytáhla z ní zažloutlý list papíru pečlivě přeložený v půli. Rozevřela jsem jej a sklouzla pohledem dolů až na konec stránky. „Děda?“ vyrazila jsem ze sebe překvapeně. Chtěla jsem číst dál, ale v tu chvíli sebou výtah prudce škulb a dveře se s námahou otevřely. Založila jsem dopis do kabelky a nahmatala v ní klíče od bytu. Nedočkavě jsem odemkla zámek vchodových dveří, vyzula si boty, a ještě v chodbě začala hltat řádky dědova dopisu.

Milá Karličko,

Při tom oslovení jsem se lehce otřásla. Mnoho let mi takhle nikdo neřekl. Důsledně jsem dbala na to, aby mě nejen cizí lidé, ale i přátelé a rodina oslovovali oficiální podobou mého jména – tedy Karla. Nejsem žádná malá holčička, aby mi někdo říkal Karličko, rozčilovala jsem se, když mě někdo oslovil něžněji. Až příliš dobře jsem si byla vědoma toho, odkud tento můj vzdor vychází. Nechtěla jsem se cítit zranitelná. Chtěla jsem být silná, nezávislá, tvrdá. Tvrdá na své okolí i na sebe. Požadovat vždy ty nejlepší výsledky a s ničím polovičatým se nespokojit. V práci jsem proto taky patřila k těm nejúspěšnějším. Dřela jsem a nepolevovala. Věděla jsem, že když kolem sebe vystavím zeď dokonalosti, nikdo a nic zvenčí mi už neublíží. A teď to tu bylo